

	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Godziny urzędowania	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰ Rezerwacja internetowa akt bip.warszawa.wsa.gov.pl	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70	Wydz. I - IV ul. Jasna 2/4 22 553 78 21	ePUAP /wsa_waw/SkrytkaESP
Email	Radom 48 368 99 08 informacja@warszawa.wsa.gov.pl	Wydz. V - VII ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37	
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Wydz. VIII Radom 48 368 99 18	
Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000			
Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: bip.warszawa.wsa.gov.pl zakładka E – TERMINARZ			

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
00-696 Warszawa, ul. J. Pankiewicza 4
WYDZIAŁ VII

Dnia 20 czerwca 2023 r.

Sygn. akt VII SA/Wa 1426/22

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

POW

URZĄD MIEJSKI W WYSZKOWIE
Wydział Informatyzacji i Ochrony Danych - KANCELARIA
WPLYNĘŁO

2023 -06- 22

nr rej. 13943/2023/4

Ilość zał. Podpis

Rada Miejska w Wyszkowie

Aleja Róż 2

07-200 Wyszków

DORĘCZENIE PRAWOMOCNEGO ORZECZENIA I ZWROT AKT

W wykonaniu zarządzenia starszego referendarza sądowego z dnia 20 czerwca 2023 r. sekretariat Wydziału VII Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przesyła w załączeniu odpis prawomocnego wyroku z dnia 16 marca 2023 r. ze stwierdzeniem daty jego prawomocności i uzasadnieniem w sprawie ze skargi Wojewody Mazowieckiego.

Jednocześnie sekretariat Wydziału VII Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie zwraca akta administracyjne nr XLII/480/22.

Specjalista
Piotr Borowski

Załączniki:

1. odpis prawomocnego orzeczenia z uzasadnieniem,
2. akta administracyjne (1 plik, 1 skoroszyt, 1 segregator).

od dnia 27 maja 2023 r.

Podpis sędziego/referendarza sądowego

Marek Mojewski

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2023 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Jolanta Augustyniak-Pęczkowska (spr.)
Sędziowie	sędzia WSA Izabela Ostrowska
	asesor WSA Michał Podsiadło

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 16 marca 2023 r.
sprawy ze skargi **Wojewody Mazowieckiego**
na uchwałę **Rady Miejskiej w Wyszkowie**
z dnia 24 lutego 2022 r. nr XLII/480/22
w przedmiocie **miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego**

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części:

- § 8 ust. 5 w zakresie „w pkt 2”;
- § 15 ust. 4 pkt 5 w zakresie „ul. Leśna” oraz „ - 6 m”;
- § 15 ust. 4 pkt 8 w zakresie „od 12 m do 16 m”;
- § 15 ust. 4 pkt 12 w zakresie: „fragment ul. Szmaragdowej”;
- części tekstowej i graficznej, w zakresie dopuszczającym do realizacji budynków na terenie o symbolu 13.MN, w odległości mniejszej niż 12 m od granicy lasu, leżącego poza obszarem objętym planem, na części działek nr ew.: 618, 619 i 620 obr. 0019 Skuszew, przeznaczonych pod lasy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Wyszków dla Skuszewa, zatwierdzonym uchwałą z 25 października 2012 r. nr XXVIII/244/12 o symbolu 32ZL;

- części graficznej dotyczącej nieprzekraczalnej linii zabudowy, w zakresie dopuszczającym do realizacji budynków, w granicach strefy kontrolowanej gazociągu wysokiego ciśnienia, na terenie o symbolu 14.MN;
2. zasądza od Miasta Wyszkowa na rzecz Wojewody Mazowieckiego kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Specjalista
Piotr Bibrowski
Piotr Bibrowski

UZASADNIENIE

Wojewoda Mazowiecki (Wojewoda) złożył skargę, na uchwałę Rady Miejskiej w Wyszku z 24 lutego 2022 r. Nr XLII/480/22 - w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Wyszki dla wybranych terenów położonych w miejscowościach: Rybienko Stare, Leszczydół - Nowiny, Tulewo Górne, Rybno, Gulczewo, Skuszew, Rybienko Nowe - etap I (plan) zarzucając naruszenie:

- art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503- dalej u.p.z.p) oraz § 2 pkt 4 i § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587 – dalej rozporządzenie), w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. i § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia wobec sprzeczności pomiędzy częścią tekstową a graficzną, w zakresie ustalenia ilości miejsc postojowych i terenów dróg;
- art. 1 ust. 2 pkt 5, art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 pkt 6, 7 i 9 u.p.z.p. i § 4 pkt 6 i 7 oraz § 7 pkt 8 rozporządzenia w zw. z § 271 ust. 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2019 r. poz. 1065, ze zm. - dalej rozporządzenie MI), poprzez dopuszczenie do realizacji budynków na terenie 13.MN w odległości mniejszej niż 12 m od granicy lasu;
- art. 15 ust. 2 pkt 9 w zw. z art. 1 ust. 2 pkt 5 u.p.z.p. i § 4 pkt 6 i 7 oraz § 7 pkt 8 rozporządzenia w zw. z § 10 ust. 3 rozporządzenia z 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie poprzez dopuszczenie do realizacji budynków w granicach strefy kontrolowanej gazociągu wysokiego ciśnienia,

Wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w zakresie:

- § 8 ust. 5 w zakresie „w pkt 2”;
- § 15 ust. 4 pkt 5 w zakresie „(ul. Leśna) (...) - 6 m”;
- § 15 ust. 4 pkt 8 „od 12 m do 16 m”;

- § 15 ust. 4 pkt 12 (fragment ul. Szmaragdowej), części tekstowej i graficznej, w zakresie dopuszczającym do realizacji budynków na terenie 13.MN, mniej niż 12 m od granicy lasu (znajdującego się poza obszarem planu), na działkach: 618, 619 i 620 z obr. 0019 Skuszew - obszar wiejski, przeznaczonych pod lasy w planie zatwierdzonym uchwałą Nr XXVII1/244/12 z 25 października 2012 r. (Dz. Urz. Woj. Maz. z 29 listopada 2012 r. poz. 8241) - symbol 32ZL;

- części graficznej, dotyczącej nieprzekraczalnej linii zabudowy, w zakresie dopuszczającym do realizacji budynków, w granicach strefy kontrolowanej gazociągu wysokiego ciśnienia, na terenie 14.MN;

Po przytoczeniu regulacji prawnych odnoszących się do trybu, zawartości, zasad uchwalania planów miejscowych i własnych kompetencji oraz art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. i § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Wojewoda wskazał, że z części tekstowej planu tj.:

- § 8 ust. 5 planu wynika, że dla funkcji niewymienionej w pkt 2, należy zapewniać 2 miejsca postojowe na każde 50 m² zabudowy, dostosowując do funkcji zamierzenia budowlanego, pomimo, że funkcje te ustalono w ust. 2, a nie w pkt 2, który odnosi się jedynie do usług handlu;

- § 15 ust. 4 pkt 5 planu wskazuje, że dla terenów objętych planem w zakresie terenów dróg obowiązują następujące ustalenia: teren I.KDD (ul. Leśna) - przeznaczony jest do pełnienia funkcji drogi publicznej, klasy drogi dojazdowej o jednej jezdni z dwoma pasami ruchu; szerokość w liniach rozgraniczających - zgodnie z rysunkiem planu - 6 m, podczas gdy zgodnie z załącznikiem graficznym dla tego terenu stanowiącego ul. Sosnową, a nie ul. Leśną, ustalono szerokość drogi w liniach rozgraniczających 9 m;

- § 15 ust. 4 pkt 8 planu wskazuje, że teren 4.KDD (droga nowoprojektowana) - przeznaczony jest do pełnienia funkcji drogi publicznej, klasy drogi dojazdowej o jednej jezdni z dwoma pasami ruchu; szerokość w liniach rozgraniczających - zgodnie z rysunkiem planu - od 12 m do 16 m, podczas gdy w załączniku graficznym, dla tego terenu ustalono szerokość drogi w liniach rozgraniczających od 10 m do 12 m;

- § 15 ust. 4 pkt 12 wskazuje, że teren 8.KDD (fragment ul. Szmaragdowej) - przeznaczony jest do pełnienia funkcji drogi publicznej, klasy drogi dojazdowej jako część pasa drogowego; szerokość w liniach rozgraniczających - zgodnie z rysunkiem

planu - 5 m z lokalnymi poszerzeniami, podczas gdy zgodnie z załącznikiem graficznym, teren 8.KDD stanowi ul. Usługową.

Powyższe potwierdził sam Burmistrz Wyszkowa w piśmie z 16 marca 2022 r.

Doszło zatem do sprzeczności między częścią tekstową uchwały i pomiędzy częścią tekstową a graficzną, co narusza § 8 ust. 2 rozporządzenia stanowiący, że na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego i art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p. wskazujący, że plan składa się z części tekstowej i graficznej, część tekstowa stanowi treść uchwały a część graficzna załącznik do uchwały. Powyższe wynika też z § 2 pkt 4 i § 8 ust. 2 rozporządzenia. Część tekstowa zawiera normy prawne, a rysunek planu obowiązuje w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa.

Na potwierdzenie ww. stanowiska Wojewoda powołał orzecznictwo i doktrynę.

Następnie wskazał, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy, a jedną z zasad sporządzania planu miejscowego jest uwzględnienie przepisów odrębnych (art. 15 ust. 1 u.p.z.p.). Zgodnie zaś z § 2 pkt 6 rozporządzenia określenie sposobów zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym zakazu zabudowy, winno odbywać się poprzez sformułowanie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów.

Ponadto, zgodnie z § 271 ust. 8 rozporządzenia MI najmniejszą odległość budynków ZL, PM, IN od granicy (konturu) lasu, rozumianego jako grunt leśny (Ls) określony na mapie ewidencyjnej lub teren przeznaczony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako leśny, przyjmuje się jako odległość ścian tych budynków od ściany budynku ZL z przekryciem dachu rozprzestrzeniającym ogień. Podstawowa odległości sytuowania budynku od lasu to 12 m. Od 1 stycznia 2018 r. obowiązuje § 271 ust. 8a rozporządzenia, w świetle którego najmniejsza odległość budynków wymienionych w § 213, wykonanych z elementów nierozprzestrzeniających ognia, niezawierających pomieszczeń zagrożonych wybuchem oraz posiadających klasę odporności pożarowej wyższą niż wymagana w § 212, od granicy (konturu) lasu zlokalizowanej na: 1) sąsiedniej działce - wynosi 4 m, 2) działce, na której sytuuje się

budynek - nie określa się - jeżeli teren, na którym znajduje się granica (kontur) lasu, przeznaczony jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod zabudowę niezwiązaną z produkcją leśną (Dz.U. z 2018 r. poz. 1945; z 2019r. poz. 60, 235, 730 i 1009).

Do zastosowania ww. przepisu konieczne jest zatem łączne spełnienie warunków: 1) budynek wymieniony w § 213 rozporządzenia powinien być wykonany z elementów nierozprzestrzeniających ognia i nie mieć pomieszczeń zagrożonych wybuchem oraz posiadać klasę odporności pożarowej wyższą niż wskazana § 212 rozporządzenia; 2) obszar, na którym znajduje się granica (kontur) lasu powinien być przeznaczony w planie na cele nieleśne.

W planie nie uwzględniono § 271 ust. 8 ani ust. 8a warunków technicznych, naruszając ww. przepisy u.p.z.p. i rozporządzenia dopuszczając zabudowę na terenie 13.MN w odległości 4 m od granicy terenu przeznaczonego w planie jako lasy (32ZL), a więc mniej niż 12 m od granicy (konturu) lasu na działkach 618, 619 i 620.

Wojewoda przytoczył orzecznictwo wskazujące, że ustawowy zakaz nie może być powtórzony literalnie w planie, ale uwzględniony w rozwiązaniach nienaruszających przepisów odrębnych.

Ponadto, § 16 ust. 3 pkt 4 lit. e planu wskazuje, że w zakresie zaopatrzenia w gaz przewodowy nakaz uwzględnienia w strefach kontrolowanych - wskazanych na rysunku planu - wszelkich nakazów, zakazów i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów wynikających dla tej strefy z przepisów odrębnych, a na rysunku planu, w granicach strefy po 15 m od osi gazociągu wysokiego ciśnienia 250 (PN 6,3 MPA), zaznaczono nieprzekraczalne linie zabudowy dopuszczające realizację budynków w tej strefie, na terenie o symbolu 14.MN.

Plan jest więc sprzeczny w części tekstowej z częścią graficzną i narusza § 10 ust. 3 rozporządzenia, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie, z którego wynika, że w strefach kontrolowanych nie należy wznosić obiektów budowlanych, urządzać stałych składów i magazynów oraz podejmować działań mogących spowodować uszkodzenia gazociągu podczas jego użytkowania. Zgodnie zaś z art. 15 ust. 2 pkt 9, w zw. z art. 1 ust. 2 pkt 5 u.p.z.p. w planie określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich

użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy, uwzględniające wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Wyszkanie wskazała m.in., że sporządzając plan kierowano się zasadą zrównoważonego rozwoju oraz ochroną ładu przestrzennego (art. 2 ust. 1 u.p.z.p.) .

W kwestii zapisu § 8 ust. 5 planu odwołującego się do pkt 2 podniosła, że omyłkowo został wskazany pkt 2 zamiast ust. 2, co można uznać za błąd pisarski.

Podobnie odnośnie naruszenia § 15 ust. 4 pkt 5 u.p.z.p., w zakresie „(ul. Leśna) (...) - 6m (...)” stwierdziła, że to błąd redakcyjny co do szerokości terenu I.KDD, który sąsiaduje z ul. Sosnową. Zaznaczyła, że zapisy te nie są ustaleniami planu, a jedynie elementami informacyjnymi planu.

W tekście planu pojawił się błąd redakcyjny również co do szerokości terenu 4.KDD, jak i drogi 8.KDD poprzez określenie ul. Szmaragdowej, podczas gdy teren ten sąsiaduje z ul. Usługową. Również podkreśliła, że ww. zapisy nie są ustaleniami planu, tylko elementami informacyjnymi uchwały.

Następnie powołała wyrok NSA z 22 września 2020 r. II OSK 796/20, w którym stwierdzono, że jeżeli w planie nie ustalono linii zabudowy od strony lasu, to linią tą będzie granica z działką leśną. Sam fakt, że plan dopuszcza budowę w granicy z działką leśną nie jest wystarczający dla realizacji inwestycji, która będzie musiała uwzględniać § 271 ust. 8, ust. 8a warunków technicznych. Budowa w odległości mniejszej niż wynikająca z ww. przepisów będzie możliwa tylko wówczas, gdy inwestor uzyska zgodę na odstępstwo. Takie rozwiązanie planistyczne nie może być uznane za istotne naruszenie zasad sporządzania planu. W takim przypadku nie występuje kolizja wykluczająca regulacje w zakresie planu miejscowego z przepisami techniczno-budowlanymi, przez co jest możliwe wydanie decyzji zezwalającej na budowę. Wyznaczenie linii zabudowy pokrywającej się z granicą działek leśnych nie może być uznane za niezgodne z § 271 ust. 8 i ust. 8a. Przepisy te nie są przepisami bezwzględnie obowiązującymi. Prawo budowlane przewiduje możliwość uzyskania odstępstwa od przepisów techniczno-budowlanych (art. 9 ust. 1), w przypadkach szczególnie uzasadnionych mogących powodować zagrożenia życia ludzi lub bezpieczeństwa mienia oraz pogorszenia warunków zdrowotno-sanitarnych i użytkowych, stanu środowiska, po spełnieniu warunków zamiennych.

Zdaniem Rady, w tym przypadku nie występuje zatem kolizja pomiędzy zapisami planu a przepisami technicznobudowlanymi. Z art. 91 ust. 1 i 4 u.s.g. wynika, że przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu samorządu gminnego jest istotne naruszenie prawa, czyli takie, którego skutki nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawa np. naruszenie: przepisów kompetencyjnych, podstawy prawnej uchwał, prawa ustrojowego, prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię, a także procedury podejmowania uchwał (wyroki NSA z: 18 października 2016 r., II GSK 1650/16; 17 lutego 2016 r. II FSK 3595/13; wyrok WSA we Wrocławiu z 8 września 2016 r., IV SA/Wr 306/16). W tej sprawie nie wystąpiły żadne z tych przesłanek, a więc skarga winna ulec oddaleniu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych określone art. 1 § 1 i § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 137) oraz art. 3 § 1 p.p.s.a. obejmują kontrolę działalności administracji publicznej sprawowanej pod względem zgodności z prawem. Stosownie do art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. kontrola ta dotyczy skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na akt, o którym mowa w art. 3 § 1 pkt 5 p.p.s.a. stwierdza jego nieważność w całości lub w części albo stwierdza, że został wydany z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie jego nieważności.

Przeprowadzona przez Sąd kontrola w zakresie istotnego naruszenia zasad sporządzania planu wykazała uchybienia skutkujące stwierdzeniem nieważności uchwały Rady Miejskiej w Wyszakowie z 24 lutego 2022 r. Nr XLII/480/2 w zaskarżonej części.

Podkreślić na wstępie należy, że stosownie do art. 28 ust. 1 u.p.z.p. nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zachodzi w przypadku istotnego naruszenia zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotnego naruszenia trybu ich sporządzania, a także naruszenia właściwości organów w tym zakresie.

Tryb sporządzania planu stanowi sekwencja czynności podejmowanych w toku procedury planistycznej, a zasady sporządzania planu są jego merytorycznymi ustaleniami. Istotne naruszenie trybu sporządzania planu następuje, gdy ustalenia planu są odmienne od tych, które byłyby podjęte, gdyby nie naruszono procedury sporządzania planu (por. wyrok NSA z 20 października 2011 r., II OSK 1593/11 - CBOSA). Natomiast naruszenie zasad sporządzania planu, to przyjęcie rozwiązań niezgodnych z normami konstytucyjnymi lub zawartymi w ustawach materialnoprawnych, czy aktach wykonawczych do ustaw.

Zaznaczenia wymaga również, że plan miejscowy zawiera część tekstową i graficzną (art. 15 ust. 1 u.p.z.p.). Część tekstowa stanowi treść uchwały w sprawie planu miejscowego, a część graficzna jest załącznikiem do uchwały (art. 20 ust. 1 u.p.z.p.). Istnieje ścisły związek pomiędzy obiema częściami planu, ponieważ rysunek planu musi odzwierciedlać w formie graficznej ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów, a przy tym - co zasadnie podniósł organ nadzoru - w sposób umożliwiający jednoznaczne powiązanie rysunku z częścią tekstową.

Z ugruntowanego orzecznictwa jednoznacznie wynika, że część graficzna planu stanowi uszczegółowienie, uzupełnienie i wyjaśnienie części tekstowej oraz ma moc wiążącą, zapisy planu tekstowe i graficzne należy odczytywać łącznie. Nie może być zatem żadnych rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu.

Taka rozbieżność stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.) i uzasadnia stwierdzenie nieważności wskazanych przez Wojewodę Mazowieckiego zapisów planu (por. WSA we Wrocławiu z: 24 czerwca 2020 r., II SA/Wr 18/20; 6 maja 2021 r., II SA/Wr 28/21).

Nie wymaga szerszych rozważań ewidentny brak spójności zapisów ww. planu w części tekstowej z częścią graficzną w zakresie: błędnego odwołania się w § 8 ust. 5 planu do pkt 2 zamiast do ust. 2; w § 15 ust. 4 pkt 5 planu podania, że (...) teren I.KDD (ul. Leśna) - przeznaczony jest do pełnienia funkcji drogi publicznej, (...) szerokość w liniach rozgraniczających - zgodnie z rysunkiem planu - 6 m, a na rysunku planu zaznaczono dla ww. terenu ul. Sosnową o szerokości drogi w liniach rozgraniczających - 9 m; w § 15 ust. 4 pkt 8 planu teren 4.KDD przeznaczono do pełnienia funkcji drogi publicznej (..) szerokość w liniach rozgraniczających - zgodnie z rysunkiem planu od 12 m do 16 m, a na rysunku planu szerokość tą określono od 10

m do 12 m; w § 15 ust. 4 pkt 12 teren 8.KDD (fragment ul. Szmaragdowej) - przeznaczono do pełnienia funkcji drogi publicznej (...) szerokość w liniach rozgraniczających - zgodnie z rysunkiem planu - 5 m z lokalnymi poszerzeniami, a na rysunku teren ten wskazano jako ul. Usługową.

Powyższe uchybienia naruszają zatem § 8 ust. 2 rozporządzenia wymagający stosowania na projekcie rysunku planu nazewnictwa i oznaczeń umożliwiających jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu, a także art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 u.p.z.p.

Ponadto, zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy. W świetle art. 15 ust. 2 pkt 5 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie na podstawie przepisów odrębnych (...).

Wskazać zatem trzeba, że zgodnie z § 271 ust. 8 rozporządzenia MI najmniejszą odległość budynków ZL, PM, IN od granicy (konturu) lasu, rozumianego jako grunt leśny (Ls) określony na mapie ewidencyjnej lub teren przeznaczony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako leśny, przyjmuje się jako odległość ścian tych budynków od ściany budynku ZL z przekryciem dachu rozprzestrzeniającym ogień.

Stosownie do § 271 ust. 8a rozporządzenia MI, najmniejsza odległość budynków wymienionych w § 213, wykonanych z elementów nierozprzestrzeniających ognia, niezawierających pomieszczeń zagrożonych wybuchem oraz posiadających klasę odporności pożarowej wyższą niż wymagana w § 212, od granicy (konturu) lasu zlokalizowanej na: 1. sąsiedniej działce wynosi 4 m, jeżeli teren, na którym znajduje się granica (kontur) lasu, przeznaczony jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod zabudowę niezwiązaną z produkcją leśną, a w przypadku braku planu miejscowego - grunty leśne są objęte zgodą na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które utraciły moc na podstawie art. 1 lit. a ustawy z dnia 21 grudnia 2001 r. o zmianie ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. poz. 1804) oraz art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503). jeżeli teren, na którym znajduje się granica

(kontur) lasu, przeznaczony jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod zabudowę niezwiązaną z produkcją leśną (Dz.U. z 2018 r. poz. 1945; z 2019r. poz. 60, 235, 730 i 1009). W konsekwencji tylko spełnienie powyższych przesłanek uprawniało Radę do lokalizowania zabudowy w odległości wskazanej w § 271 ust 8a rozporządzenia.

Tymczasem w § 13 ust. 2 pkt 1 lit. a i pkt 2 planu na terenie 13.MN dopuszczono zabudowę 4m od lasu leżącego poza obszarem planu – na części działek 618, 619 i 620 przeznaczonych pod lasy (symbol 32ZL) w uchwale nr XXVII/244/12 sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z 25 października 2012r.

Niezależnie w § 16 ust. 3 pkt 4 lit. e planu w zakresie zaopatrzenia w gaz przewodowy określono nakaz uwzględnienia w strefach kontrolowanych - wskazanych na rysunku planu - wszelkich nakazów, zakazów i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów wynikających dla tej strefy z przepisów odrębnych. Niemniej na rysunku planu, w granicach strefy kontrolowanej od osi gazociągu wysokiego ciśnienia 250 (PN 6,3 MPA), wyznaczono nieprzekraczalne linie zabudowy dopuszczając możliwość realizacji budynków w tej strefie, na terenie o symbolu 14.MN. Naruszono zatem przepisy odrębne tj. § 10 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 26 kwietnia 2013r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz.U. z 2013 poz. 640 ze zm., zgodnie z którym w strefach kontrolowanych nie należy wznosić obiektów budowlanych, urządzać stałych składów i magazynów oraz podejmować działań mogących spowodować uszkodzenia gazociągu podczas jego użytkowania. Zapis ten narusza zatem cyt. art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p.

Opisane wyżej istotne naruszenia uzasadniały stwierdzenie nieważności ww. uchwały w zaskarżonej części.

W tym stanie rzeczy Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. orzekł, jak w pkt 1 wyroku, a o kosztach na mocy art. 205 § 2 p.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Specjalista

Piotr Bibrowski

